Saa faar jeg forleden et helt Ryk af Glæde. Jeg ser i Avisen, at den »*Vægelsindede*« er ansat til Opførelse. Naturligvis var jeg henne at se den, skønt De nok véd, at jeg ellers nødig gaar i Theatret. Man morer sig jo ikke derhenne, vel? Ja, jeg ved nok, at de siger, at det er Theaterbestyrelsens Skyld; det kan jeg nu ikke dømme om, og desuden synes jeg, der er saa mange Hunde om det Ben, saa det vil jeg lade ligge. Derimod ved jeg, at jeg sidder med en meget daarlig Samvittighed derhenne; jeg er ikke »med«; der bliver talt til mig, man gør sig megen Ulejlighed, og jeg giver ikke Genklang. Saa tilsidst, endelig — eller før Enden sommetider — gaar jeg min Vej, hjem at tænke videre over min egen Bedrøvelighed, jeg faar virkelig ikke Tid til at tænke over de andres Synder. Jeg vil virkelig saa gærne, at de skal tale mig helt ind til Marv og Ben, men der er saa mange kritiske Hinder! De andre vil jo ogsaa gærne blive varme om Hjærtet og kan det heller ikke; det er jo Dig, siger jeg til mig selv, der er en Stymper, at Du ikke hjælper dem. Der gives jo faktisk ingen Lov, der forbyder Dig at skrive et Mesterværk, som kan varme Folks Sjæle eller risle Glæde ind i dem.

Om jeg da ikke morede mig over *den Vægelsindede?* Hm! Ja kan jeg nu slet ikke sige, og nej er jeg egentlig bange for at sige, da jeg mulig kunde krænke Sandheden. For hvor kan dog ja og nej være god Tale, naar Sandheden gærne er Afskygningernes Afskygning? Der er jo som oftest en og anden Scene, hvor man bliver glad forbavset over ikke at blive saa meget skuffet. Men hvad jeg derimod kan sige af mit fulde Hjærte og uden at krænke Sandheden, det er: Ak, ak!«

Naar jeg har citeret dette Brev saa vidtløftig, skønt det ikke synes at komme Holberg saa ret meget ved, saa er det dog med velberaad Hu, idet det forekommer mig at være et lille, men ret tydeligt Bidrag til en »Publikummer«s Karakteristik. Og da det er Holberg paa Scenen, disse Betragtninger gælder, saa er Stemninger og Tilstande paa Tilskuerpladsen jo ikke uden Betydning, hvor ubetydelige saa Tilskuerne hver for sig maaske kan være. Desuden, netop den i Brevet omtalte Komedie falder det mig saa meget naturligt at gøre til Udgangspunkt, som det netop